"Беріть цей світ собі в обладу, люди! —
Зевес гукнув з своєї висоти.—
Нехай він вам довічним спадком буде,
Лиш поділіться, як брати".
Заворушивсь одразу рій рукатий,
Старе й мале біжить: бери, хапай!
Зайняв у полі займанщину ратай.
Метнувся пан на лови в гай.
Купець наповнив крамом магазини.
Чернець старим вином набив льохи.
Король з підданців править десятини, Закривши всі мости й шляхи.
І ось, коли ділiння вже скінчилось,
Поет-марій прийшов із далини,
Йому уже нічого не лишилось,—
Всьому були хазяїни.
"Ой леле! Значить, я, твій син любимий,
Обійденим зоставсь один з усіх?" —
Прорвався він жалями голосними
І впав Зевесові до ніг.
Та Бог відрік: "Докорів не приємлю,
Промріяв ти усе своє внівець.
Ти де ж це був, як тут ділили землю?"
"З тобою,— відповів співець.—
Задивлений в сяйне твоє обличчя,
Заслуханий в звучання сфер ясне,
Залюблений в небеснеє величчя,—
Даруй! — забув я все земне".
Зевес тоді: "Ну, що ж робить з тобою?
Земля, як бачиш, роздана уся;
Але, як хочеш, то живи зі мною,
Тобі завжди відкриті небеса".

Переклад М. Лукаша